

Сірант Володимир

аспірант

Підлісний Віталій

Семенов Олександр

к.т.н., доценти, доценти кафедри машиновикористання в АПК

Подільський державний аграрно-технічний університет

м. Кам'янець-Подільський

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ФАХОВОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ МАЙБУТНІХ АГРОІНЖЕНЕРІВ ПРИ ВИВЧЕННІ СПЕЦІАЛЬНИХ ДИСЦИПЛІН

Реформування системи освіти в умовах національного відродження України потребує вдосконалення підготовки майбутніх агроінженерів, підвищення рівня їхньої фахової компетенції в процесі фахової підготовки.

Актуальність проблеми формування фахової компетенції майбутніх інженерів продиктована вимогами, які притаманні сучасному суспільству для ефективного функціонування, в якому фахівцеві недостатньо тільки вивчати та розуміти спеціальні дисципліни. Необхідний новий підхід, який би ґрунтувався не тільки на засвоєнні студентами певних знань, умінь та навичок, а й формував би в них власне ставлення та розуміння кожної дисципліни, сприятиме розвитку досвіду щодо виконання професійних завдань за допомогою сучасних інформаційно-комунікаційних технологій та засобів [1, 2, 3].

Суспільство зазнає значних змін, які вимагають від сучасного спеціаліста, в галузі агропромислового комплексу (АПК), внутрішніх перетворень і сформованості фахової компетентності.

На основі аналізу літературних джерел встановлено, що недостатньо розкриті фундаментальні дослідження, що стосуються формування фахових компетенцій майбутніх агроінженерів. На сьогодні перед педагогами стоїть завдання, які вимагають формування нового типу компетентності спеціаліста, як частини загальної компетентності фахівця, зокрема, майбутнього інженера.

Системоутворюючим і регулювальним фактором професійного зростання і творчої активності людини, що виражається в її справах і вчинках, являється самосвідомість, тобто стійкий комплекс представлення і суджень індивідууму про самого себе, здібностях і можливостях.

Фахова компетентність агроінженера – не лише сукупність професійних знань, вмінь і володіння способами виконання професійної діяльності, а і його професійні та важливі якості, здібності, що впливають на ефективність професійної діяльності та успішність її освоєння; професійні та вагомні психофізіологічні властивості, необхідні для професійної діяльності [1,3]. До особливостей професійної діяльності агроінженерів у галузі АПК відносимо те, що сучасна галузь АПК вимагає не лише високого рівня освіти, знань, культури, професійної майстерності, а й навичок і технологічної готовності до ухвалення

рішень і дій у нестандартних умовах; творчого, ініціативного підходу до справи; вміння взяти на себе відповідальність за прийняті рішення; здатності до роботи в команді; готовності до інноваційної діяльності та до постійного самовдосконалення [4, 5].

Компетенція діяльності, спілкування і саморозвиток представляє основу всієї компетенції. Професійна позиція спеціаліста представляється, як система сформованих установок і орієнтацій, відносин і оцінок внутрішнього та навколишнього досвіду, реальності і перспектив, а також власні домагання, які визначають характер дій, поведіння, місце і роль в службовій діяльності і в повсякденному житті.

Вивчення нормативно-законодавчих актів дозволяє говорити про потребу суспільства в розвитку загальної культури людини, яке є однією з причин недостатньої професійної компетенції сучасних спеціалістів. Всесвітнім конгресом в інженерній освіті ще у 1992 році були сформульовані вимоги до випускників інженерних вузів, серед яких, крім професійної компетенції (теоретичні знання і практична підготовка), комунікативна готовність (володіння літературною, діловою і усною мовою; уміння розробляти технічну документацію і користуватися нею; знання етики спілкування), а також розвинена здатність до творчого підходу у вирішенні професійних задач, уміння орієнтуватися в нестандартних ситуаціях, жага до постійного удосконалення.

Предметні знання мають важливе значення в силу того, що саме вони являються основою формування всієї професійної компетенції. Спеціаліст в своїй галузі повинен опиратися на великі знання як спеціальних, соціальних, організаційних та інших аспектів, як теоретичного, так і емоційного характеру.

Отже, ми вважаємо, що завданням вищої школи є формування фахової компетентності майбутніх агроінженерів. Встановлено, що фахова компетентність – це інтегральна характеристика ділових і особистісних якостей фахівця, що відображає рівень знань, умінь і навичок, досвіду, достатніх для здійснення певного роду діяльності, яка пов'язана з прийняттям рішень.

Список використаних джерел

1. Бібік Н. М. Переваги і ризики запровадження компетентнісного підходу в шкільній освіті. *Український педагогічний журнал*. № 1. 2015. С. 47– 58.
2. Бендера І.М., Дуганець В.І., Збаравська Л.Ю. Особливості планування навчального процесу при наскрізній організації виконання самостійної роботи студентів агроінженерних спеціальностей. *Професійно-прикладні дидактики: міжнародний науковий журнал*. Кам'янець-Подільський, 2017. Вип. 3. С. 9-18.
3. Підлісний В. В., Семенов О. М., Сірант В. М. Методичні підходи для покращення самостійної роботи студентів з дисципліни. “Використання техніки в АПК”. *Професійно - прикладні дидактики*. 2016. № 1. С. 131 – 138.
4. Бендера І. М., Дуганець В.І., Збаравська Л. Ю., Ляска О. П. Наскрізна підготовка у формуванні фахової компетентності для майбутніх агроінженерів. *Фізико-математична освіта: науковий журнал*. Вип. 1 (11). Сумський державний

педагогічний університет імені А. С. Макаренка, Фізико-математичний факультет
редкол.: О. В. Семеніхіна (гол.ред.) [та ін.]. Суми: [СумДПУ ім. А. С. Макаренка],
2017. 14 - 20 с.

Степанков Сергій

викладач кафедри

Цимбалістий В'ячеслав

викладач кафедри

Подільський державний аграрно-технічний університет
м. Кам'янець-Подільський

ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРОЦЕСУ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ

Аналіз навчальних планів та програм ВНЗ показує, що при вивченні курсу «Фізичне виховання» передбачається вирішення таких завдань, як:

- знання та дотримання основ здорового способу життя;
- знання основ організації і методики найбільш ефективних видів та форм раціональної рухової діяльності, та вміння застосовувати їх на практиці;
- знання основ методики оздоровлення та фізичного вдосконалення традиційними та нетрадиційними засобами і методами фізичної культури;
- прищеплення стійкої звички до щоденних занять фізичними вправами з використанням різноманітних раціональних форм;
- систематичне фізичне тренування з оздоровчою або спортивною спрямованістю;
- виконання нормативів професійно-прикладної психофізичної підготовленості;
- інформування про головні цінності фізичної культури та спорту [7, 8].

Фізичне виховання у вищих навчальних закладах здійснюється у наступних формах:

- лекції з теорії фізичного виховання;
- обов'язкові навчально-практичні заняття, передбачені в обсязі 4 години на тиждень;
- заняття у спортивних секціях, клубах, групах у позаурочний час;
- самостійні заняття студентів фізичною культурою і спортом;
- масові фізкультурно-оздоровчі та спортивні заходи в позаурочний час [8].

До основних форм занять відносяться урочні форми. До них відносять порівняно великі форми занять, які структурно впорядковані так, як це необхідно